

tomuto obžalovanému dřívějším rozsudkem. Zmateční stížnost napadá tento výrok rozsudku o trestu obžalovaného P-a zmatkem podle § 281 čís. 11 tr. ř., namítajíc, že přečin, jímž byl tento obžalovaný uznán vinným napařeným rozsudkem, tvoří s přečinem podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, jímž byl též obžalovaný uznán vinným citovaným rozsudkem krajského soudu v Plzni, t. zv. »delikt pokračovací« (»fortgesetztes Delikt«), že tu tedy nejde o sbíhající se delikty, jak prý je má na mysli ustanovení § 265 tr. ř., že nalézací soud, vyměřiv obžalovanému P-ovi použitím § 265 tr. ř. dodatkový trest, porušil zásadu »ne bis in idem« a vykročil takto ze své moci trestní. Stížnost je zřejmě bezdůvodná. Nehledíc k tomu, že přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, spáchaný obžalovaným P-em tím, že pobuřoval dne 7. listopadu 1930 v K. veřejně a před více lidmi proti demokraticko-republikánské formě státu, netvořil s přečinem podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, jímž byl tento obžalovaný uznán vinným oním rozsudkem krajského soudu v Plzni, jednotný právní celek, jak jej předpokládá pojem deliktu pokračovacího (Altmann, Kommentar zum österr. Strafgesetz, str. 122 a násl., Finger, Das Strafrecht, 3. vydání, I. díl, str. 573 a násl., Liszt, Lehrbuch des deutschen Strafrechtes, 26. vydání, str. 352, Milota, Trestní právo hmotné, str. 72), nýbrž byl samostatným trestným činem, jímž byl stejnorodý trestný čin, jehož se obžalovaný P. dopustil podle onoho rozsudku krajského soudu v Plzni, opakován, přehlíží stížnost, že dodatkový trest, o nějž tu jde, byl nalézacím soudem obžalovanému P-ovi uložen pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, spáchaný nejen tím, že pobuřoval před více lidmi a veřejně proti demokraticko-republikánské formě státu, t. j. že se dopustil znovu téže trestné činnosti jako v případě, jehož se týká řečený rozsudek krajského soudu v Plzni, nýbrž též tím, že pobuřoval kromě toho před více lidmi a veřejně též proti státu pro jeho vznik a proti jeho ústavní jednotnosti. Vyměřil-li nalézací soud za tohoto stavu věci obžalovanému P-ovi se zřetelem k ustanovení § 265 tr. ř. onen dodatkový trest, nevykročil tím nikterak ze své moci trestní a nezatížil tím rozsudek zmatkem podle § 281 čís. 11 tr. ř., stížností uplatňovaným. Bylo tudíž zmateční stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 4581.

Předpis § 68 ve spojení s § 281 čís. 1 tr. ř. je právem formálním; neuvědomění si jeho významu jde na vrub obžalovaného.

Práva uplatňovati jako zmatek čís. 1 § 281 tr. ř., že se rozhodování zúčastnil soudce podle poslední věty § 68 tr. ř. vyloučený, pozbyl podle poslední věty § 281 čís. 1 tr. ř. po případě obžalovaný, opomenuvši okolnost tu uplatňovati, ač byl přítomen líčením, jichž se soudce ten zúčastnil.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1932, Zm I 913/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 2. září 1931, pokud jím byli stěžovatelé vzhledem k tomu, že byli

rozsudkem ze dne 14. září 1929, potvrzeným rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 15. října 1930, č. j. Zm I 768/29, uznání vinnými zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. republiky a přestupkem podle § 23 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, odsouzení, a to Jaroslav K. do žaláře na čtyři měsíce, Hermína R-ová do žaláře na čtyři měsíce doplněného jedním postem, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatek podle § 281 čís. 1 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že se rozhodování zúčastnil jako soudce přisedící soudní rada Dr. D., který prý byl ze součinnosti a z rozhodování při hlavním přelíčení podle poslední věty § 68 tr. ř. vyloučen, zúčastniv se jako soudce hlavních přelíčení dne 7. září 1929 a dne 14. září 1929, která předcházela vynesení prvního rozsudku soudu první stolice v souzené věci, t. j. rozsudku ze dne 14. září 1929, který byl z části-zrušen rozsudkem nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 15. října 1930, Zm I 768/29, jímž byla zároveň věc vrácena soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl. Stížnosti nelze přiznati oprávněnost. Řečený soudce byl sice z důvodu stížností uvedeného podle poslední věty § 68 tr. ř. z nového hlavního přelíčení vyloučen, ale obžalovaní pozbyli podle poslední věty § 281 čís. 1 tr. ř. práva uplatňovati v tomto směru zmatek podle § 281 čís. 1 tr. ř. Tvrzení stížnosti, že se obžalovaní a jejich obhájce dověděli o oné skutečnosti zakládající neplatnost teprve po posledním hlavním přelíčení dne 2. září 1931 — toto hlavní přelíčení konalo se před tímž senátem jako hlavní přelíčení ze dne 12. srpna 1931 a bylo pokračováním v tomto hlavním přelíčení —, a to na základě dodatečného studia spisů, odporuje obsahu spisů. Uváží-li se, že ze spisů vyplývá, že obžalovaní byli přítomni shora řečeným hlavním přelíčením ze dne 7. září 1929 a ze dne 14. září 1929, jichž se onen soudce zúčastnil jako přisedící, že obžalovaný K. byl přítomen též celému novému hlavnímu přelíčení ze dne 12. srpna 1931, jehož se onen soudce znovu zúčastnil jako přisedící, a že se k tomuto hlavnímu přelíčení dostavila po přečtení obžalovacího spisu a před výslechem obžalovaných ve věci i obžalovaná R-ová, nelze pochybovati o tom, že obžalovaní zvěděli o stížnosti uplatňované, zmatek podle § 281, čís. 1 tr. ř. zakládající skutečnosti při posléze zmíněném hlavním přelíčení, a to obžalovaný K. hned po jeho zahájení, obžalovaná R-ová po svém dostavení se k němu. Za tohoto stavu věci bylo na nich, by onu neplatnost zakládající skutečnost při hlavním přelíčení dne 12. srpna 1931 ihned, jak se o ní dověděli, uplatňovali a to buď osobně neb prostřednictvím svého obhájce, který byl rovněž přítomen všem shora uvedeným hlavním přelíčením. Ona neplatnost zakládající skutečnost nebyla však při hlavním přelíčení dne 12. srpna 1931 ani obžalovanými ani jejich obhájcem uplatňována. Nebyla uplatňována ani při posledním hlavním přelíčení dne 2. září 1931. Ostatně bylo by uplatňování této skutečnosti při tomto hlavním přelíčení, jež bylo pokračováním v hlavním pře-

líčení ze dne 12. srpna 1931, podle toho, co řečeno, opozdění. Předpis § 68 ve spojení s § 281 čís. 1 tr. ř. jest právem formálním a neuvědomění si jeho významu jde na vrub obžalovaného. Lze si sice představit případy, že se obžalovaný, ač byl přítomen při líčení, jehož se zúčastnil soudce vyloučený podle § 68 tr. ř. o této neplatnosti nedozvěděl ve smyslu zákona, jako na příklad, změnil-li soudce v mezičase k nepoznání svou podobu, nebylo-li lze pro přítomí v jednacích síních soudce poznati, nebo vadil-li špatný zrak nebo dokonce slepota obžalovanému soudce rozpoznati. Obžalovaný netvrdí, že jim nějaká taková okolnost zabránila, by se nedozvěděli, že v trestním senátě zasedá soudce podle § 68 tr. ř. vyloučený a bylo proto zbytečné, slyšeti dodatečně obhájce jako svědka o tom, že si nevšiml, že s. r. Dr. D. byl při obou líčeních přítomen.

